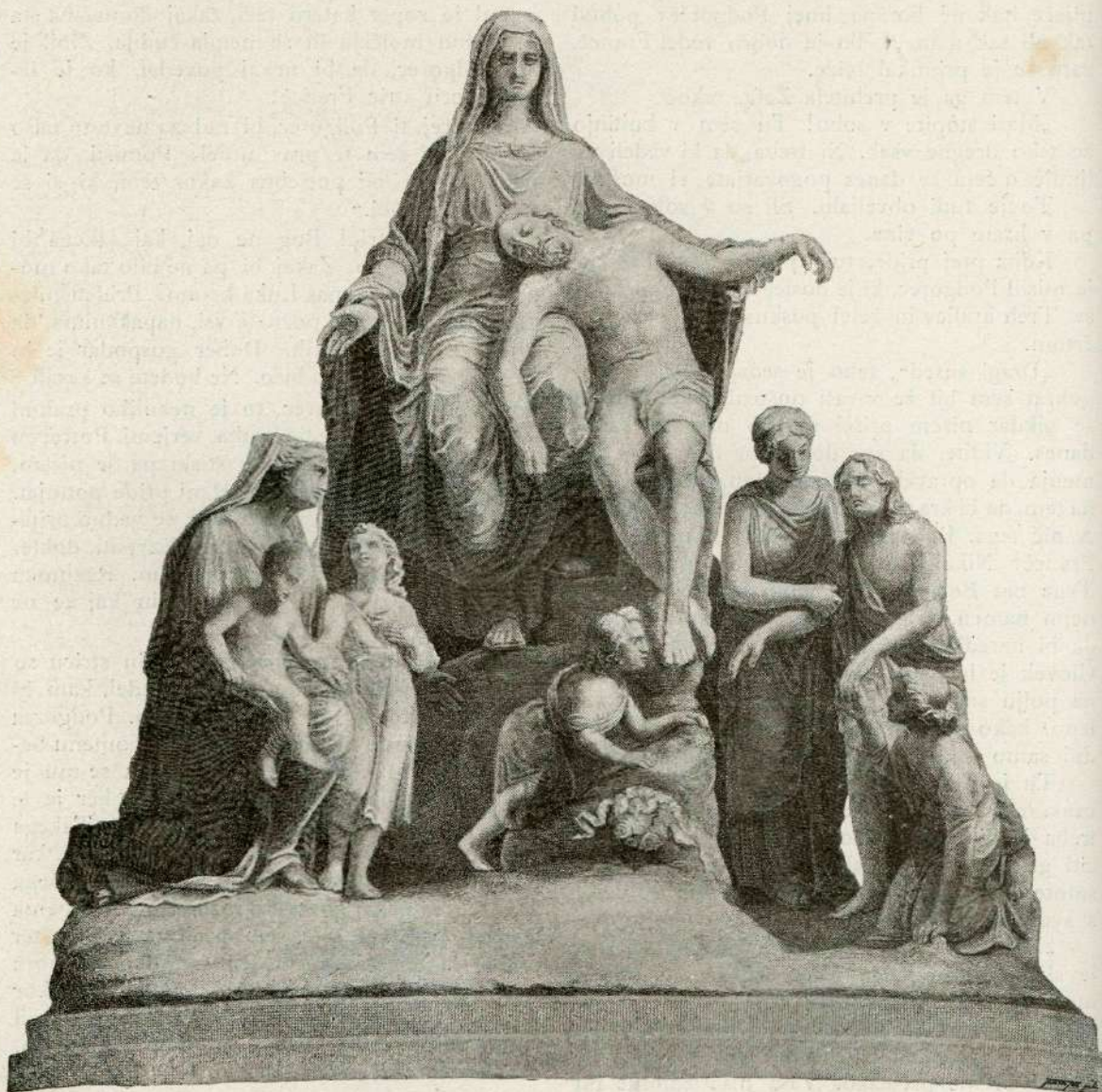

mice, ki so vsekako hotele zvedeti kaj novega, da so širokohlačniki že pri Karlovcu ter korakajo naravnost na Kranjsko. Beraču je kazalo tako govoriti, zakaj „božji dar“ je bil potem mnogo zdatnejši. Odrastla mladina je zbrala vse bukve o turških bojih, kar jih je sploh zmogla Velika in

Mala Polica ter jih potem prebirala glasno vpricho drugih ljudi, ki so stvar presojali umno in trezno, naposled so pa vendar majali z glavami rekoč: „Da, naši predniki, to so bili junaki. Pregnali so Turka, ali danes naj se prikažejo samo jedne široke hlače na Malo Polico, pa že na Veliki

Žalostna Mati Božja.

Polici ne bo nobenega človeka več doma.“ Mladi ljudje pa so mislili drugače.

Take pogovore so premlevali tudi pri Lenčku za mizo. Slednjič pokaže Podgorec na svojega sina rekoč: „Glejte ga! Ta ni vojak, ne bo se nam treba bati, da ga pobijejo Turki na vojski.“

Porogljivo ga je zavrnil stric Francè: „Zdi se mi, da se nam res ne bo bati take nezgode:

naša Ivanka — škoda, da je ni doma — pravijo, da celó ne mara takega ženina, ki ni nosil vojaške suknje. Vidiš, ti si čisto pogorel.“

„Da, da, res“, pritrdi Podgorec, „slišal sem, da je že nekaj takega izbrala, a kdo naj verjame vsem takim besedam?“

„Kaj izbrala“, čudi se Lenček, „izbrala brez mene, ki sem njen oče?“